

РЕШЕНИЕ

№ 2015

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 24.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7192** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. С. Р., гражданин на К., срещу Отказ за издаване на виза от 14.12.2018 г., подписан от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Х., К..

С протоколно определение от 18.06.2019 г., постановено по адм. д. № 1497/2019 г. по описа на АССГ, съдът е разделил производството по делото, като е отделил за разглеждане в отделно производство оспорването на отказ за издаване на виза по заявление, подадено от А. С. Р., с рег. № 1800137 от 11.10.2018 г.

В първоначалната жалба и в допълнително заявление от 07.10.2019 г. се посочва, че отказът, който се оспорва в настоящото производство, не е връчен на жалбоподателя и не му е указана възможността да го обжалва. Твърди се, че актът е незаконосъобразен, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради противоречието му с материалния закон и с целите му. Посочва се, че липсват изложени мотиви за издадения отказ, с което е нарушена разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Не са визираны конкретните хипотези от нормата на чл. 10, ал. 1, т. 24 ЗЧРБ, които административният орган е посочил като основание на постановения отказ, което е довело до ограничаване правото на защита на заявителя. Изложени са аргументи, че чужденецът е представил документите, изискуеми съгласно чл. 13, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим,

които доказват изпълнението на нормативните изисквания за издаване на виза. Същите, според жалбоподателя, не са били описани и обсъдени, което е довело до формиране на грешни правни изводи от административния орган, както и не му е позволило да разбере кои изисквания не е изпълнил. В съдебно заседание оспорващият се представлява от адв. Радиева, която моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт. Претендира се присъждане на разноските по делото.

Ответникът – завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Х., К., чрез процесуален представител юрк. Д., моли жалбата да бъде отхвърлена, тъй като отказът на консулското длъжностно лице е законосъобразен.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление рег. № 1800137 от 11.10.2018 г. А. С. Р., гражданин на К., е поискал от Посолството на Република България в Х., К., издаване на виза “С” - за краткосрочно пребиваване в Република България, с продължителност на планирания престой от 3 месеца, със заявена дата на пристигане 07.11.2018 г. и на отпътуване 03.02.2019 г. Като канещо лице в Р България е посочена Надежда П. А.. Към заявлението са приложени: копие от паспорт, издаден от Република К., валиден до 15.08.2024 г.; Покана – декларация за частно посещение на чужденец в Р България, с нотариална заверка от 07.09.2018 г., от Надежда П. А., българска гражданка, с която същата е декларирала, че може да осигури издръжка и жилище за срок от 90 дни, за времето от 15.10.2018 г. до 15.10.2019 г. на А. С. Р., гражданин на К.; медицинска застраховка за период от 92 дни - от 15.10.2018 г. до 14.01.2019 г., застраховано лице - А. С. Р., валидна за територията на Р България, със застрахователна сума от 60 000 лв.; нотариален акт № 65, том VIII, дело 5350/92, от 28.10.1992 г., с който Надежда П. Я. е призната за собственик по завещание на недвижим имот – апартамент, находящ се в [населено място]; писмо от 26.10.2018 г. от артистичен директор на проект Р. до Консулството на България в К., съгласно което А. С. Р. работи като културен промоутър на проекта Р. към Областния съвет по сценични изкуства в С.; самолетни билети, с посочен пътник А. С. Р. за следните полети: Х. – М. на 06.11.2018 г. и М. – С. на 07.11.2018 г.; С. – М. на 02.02.2019 г. и М. – Х. на 03.02.2019 г.; удостоверение за семейно положение, издадено от Отдел за семейно положение в С. на 13.09.2018 г., съгласно което в регистъра не фигурират данни А. С. Р. да е сключил брак.

С оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза от 14.12.2018 г., подписан от първи секретар - завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Х., К., е отказано издаване на виза по заявление рег. № 1800137 от 11.10.2018 г., подадено от А. С. Р., гражданин на К.. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24, хипотеза 3 и 4 от ЗЧРБ. Съгласно мотивите на административния орган, цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по категоричен начин, че целта на пътуването е действителна и апликантът има намерение в срок и по законоустановения ред да напусне Р България.

По делото са изслушани показанията на Надежда П. А., които съдът кредитира като конкретни, непротиворечиви и кореспондиращи с приетите по делото писмени доказателства.

От свидетелските показания се установява, че Надежда А. се запознала с

жалбоподателя в К. през 2016 г., като след завръщането ѝ в България започнали ежедневна връзка по интернет. През 2017 г., 2018 г. и 2019 г. свидетелката отново посетила К., където били заедно с А. Р. през цялото време, за около месец веднъж годишно. Заедно обиколили почти цяла К. и решила да го покани в България, за което през 2018 г. му изпратила покана, като представила всички необходими документи, освен поканата, а именно: два нотариални акта за собственост, сочещи, че му е осигурила място, на което да пребивава; застраховка за целия тримесечен период; самолетен билет, който включвал завръщането му в неговата родина, няколко дни или седмица преди да изтече тримесечният срок на поканата. Той също представил изискуемите документи: удостоверение от работодателя къде работи, каква заплата получава, но в него липсвал телефонен номер за връзка с работодателя, което на Р. не му било съобщено от консула като изискване, а това го разбрали, след като му било казано, че има отказ, без да му е връчен такъв. Подали наново документи, втори път, тъй като А. лично говорила с консула и той ѝ казал, че в тази справка от работата няма телефонен номер. Освен това, ако целта била сключване на брак, свидетелката трябвало да представи нотариално заверена декларация, с която да декларира, че целта е сключване на брак. Подготвили всички документи и повече от месец нямало отговор. Лично се обадила във Външно министерство да попита какво се случва с вторите документи и ѝ било отговорено, че във Външно министерство няма такива документи. По-късно съобщили на А., че има постановено решение, но не ѝ казали какво, той трябвало да отиде лично. Тъй като жалбоподателят работел, той успял да отиде след една седмица и там, без да бъде поканен в посолството, излезли извън оградата и му дали втория отказ. А. Р. се обадил на свидетелката и ѝ казал, а тя го посъветвала да поиска и първия отказ. Според А., жалбоподателят два часа и половина чакал отвън, извън оградата, по обедно време, когато там е много горещо, изложен на слънцето, при което излязла служителка и му казала, че няма да му дадат първия отказ. Той бил възмутен от отношението на българския консул, тъй като според него то било дискриминационно, заради цвета на кожата. Свидетелката заявява, че е имала интимна връзка с жалбоподателя. Целта на първата заявена покана била да дойде в страната, да опознае държавата, да му покаже всичко, каквото било възможно и специално много искал да види сняг, защото в К. няма. Затова избрали да пристигне по К. и Нова година.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

От представените по делото доказателства не се установява връчване на административния акт на адресата му. Твърдението на процесуалния представител на ответника за съобщаване на отказа през м. октомври 2018 г. не е подкрепено с доказателства, а и е невярно с оглед датата на издаване на акта - 14.12.2018 г. Поради това, жалбата като подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок, е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в

дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Установява се, че със заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. министърът на външните работи е оправомощил ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват формулярите за отказ за издаване на виза. Оспореният отказ е подписан от Г. П. - първи секретар, завеждащ Консулска служба в Посолството на България в Х., оправомощен, със заповед № Ав-02-105/17.08.2018 г. (л. 108) на посланика на България в Х., да съставя, подписва и връчва формулярите по образец съгласно чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата е предвидено, че в съставения за отказа формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. В случая е основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ. Административният орган е изложил бланкетни мотиви, които не съдържат посочване на фактическите основания, обосноваващи правните му изводи. Видно от приетите по делото доказателства, с подаване на заявление рег. № 1800137/11.10.2018 г. чужденецът е представил многобройни писмени доказателства във връзка с искането му за издаване на виза за краткосрочно пребиваване на територията на страната. Както основателно се посочва в жалбата, в съставения формуляр за отказ не е налице обсъждане на тези документи, както и не са посочени относимите обстоятелства, които са останали недокани. Конкретни мотиви за постановения отказ не са изложени и в други документи, изготвени в хода на административното производство.

В заявлението е посочена както целта на пътуването – посещение по покана на българска гражданка, така и личните данни на лицето, което е отправило поканата. Приложени са нотариално заверена покана – декларация от българската гражданка, както и доказателства, че същата притежава собствен недвижим имот на територията на България. Според мотивите за отказа, документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по категоричен начин, че целта на пътуването е действителна. Не са посочени обаче конкретните обстоятелствата, въз основа на които органът е счел, че заявената цел на пътуването вероятно не е действителна, както и какви документи са били необходими за доказване на тази цел, които не са представени със заявлението. Не са ангажирани от ответника доказателства за извършена проверка на истинността на заявените данни от чужденеца и от канещото лице, в т.ч. и чрез разговор с последното и изискване на допълнителни документи.

Не следващо място, отказът е мотивиран с липсата на доказателства, че апликантът има намерение в срок и по законоустановения ред да напусне Р България. Не са обсъдени представените със заявлението доказателства в тази насока – самолетни билети за пътуване на А. С. Р. от С. през М. до Х., на датата, посочена като крайна за престоя в България. Не са посочени конкретните обстоятелства, обосноваващи извода за недоказаност на намерението чужденецът да напусне България в срок и по законоустановения ред, както и не са посочени документите, които биха доказали това намерение.

Като правно основание за постановения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24, предл. 3 и 4 от ЗЧРБ. Налице е несъответствие между мотивите, доколкото са изложени такива в акта и съдържанието на чл. 24 ЗЧРБ, който регламентира предпоставките за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване на чужденци и не намира приложение в случая. Очевидно органът е имал предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 24, пр. 3 и пр. 4 от ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. Основателно е възражението на жалбоподателя, че нормата е посочена без да се конкретизира, коя от двете хипотези е приложена. Позовавайки на чл. 10, ал. 1, т. 24, пр. 3 и 4 ЗЧРБ, административният орган е формирал правен извод, че документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по категоричен начин, че апликантът има намерение в срок и по законоустановения ред да напусне Р България. Следователно изложените мотиви касаят единствено хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 24, пр. 4 от ЗЧРБ, а по отношение хипотезата по предложение 3 от разпоредбата не са изложени никакви мотиви.

За да се приеме, че е изпълнено изискването за мотивираност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК същият следва да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Както бе посочено по-горе в решението, специалният ЗЧРБ също изрично регламентира изискването за излагане на мотиви при издаване на отказ за виза. Цитирането на правното основание за отказа или посочването на общи, бланкетни мотиви, както в случая, не е достатъчно, за да бъде изпълнено нормативното изискване за мотивираност на акта. В случая административният орган се е ограничил да посочи като мотиви за отказа липсата на доказателства за изпълнение на законовите изисквания за издаване на виза, като почти дословно е цитирал приложимите разпоредби – чл. 10, ал. 1 т. 17 и т. 24, предл. 4 ЗЧРБ. Не е изложил конкретните фактически основания, въз основа на които е формирал тези правни изводи – кои факти и обстоятелства органът е анализирал, за да приеме, че са налице посочените правни основания за отказ на виза. Също така, при наличието на приложени към заявлението писмени доказателства във връзка с основните причини, обосноваващи престоя на чужденеца в България, органът не ги е обсъдил и не е изложил мотиви за причините, поради които е приел, че тези доказателства не са достатъчни, както и не е посочил какви документи е следвало, но не са били представени от кандидата. Това нарушение на административнопроизводствените правила е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложените към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни

изисквания не е изпълнил. В случая това е невъзможно, тъй като отказът е постановен без да са посочени фактическите основания за издаването му, съответно с бланкетни правни изводи, повтарящи до голяма степен съдържанието на правните норми, на които се е позовал органът. Допуснатото нарушение препятства осъществяването на съдебен контрол за материалноправна законосъобразност на административния акт, тъй като неизлагането на конкретни фактически основания за издаването му изцяло пречи да бъде извършена преценка доколко правилно е приложен материалният закон. По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. На основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния орган при Посолството на Република България в Х., К., за произнасяне по заявление рег. № 1800137 от 11.10.2018 г. на А. С. Р., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, след изпълнение на указанията по тълкуването и приложението на закона, дадени с настоящото решение. Компетентното длъжностно лице следва да анализира представените от кандидата документи, да извърши предвидените съгласувателни процедури, с цел установяване дали са предпоставките за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, при необходимост да изиска допълнителни документи, в т.ч. и предвид изтичането на действието на част от представените със заявлението, след което да се произнесе със съответен акт в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. ОТ представените доказателства се установява, че общият им размер е 1010 (хиляда и десет) лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1000 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 01.10.2019 г. (л. 66). Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и обстоятелството, че същото бе разгледано в едно открито съдебно заседание, което се отразява и на обема на извършената от пълномощника работа, съдът приема за основателно възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Поради това в полза на жалбоподателя следва да се присъди сума в размер на 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, заедно с платената държавна такса от 10 лева..

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. Р., гражданин на К., Отказ за издаване на виза от 14.12.2018 г., подписан от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Х., К..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган - първи секретар, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Х., К. за

ново произнасяне по заявление рег. № 1800137 от 11.10.2018 г., подадено от А. С. Р., за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, след изпълнение на указанията по тълкуване и приложение на закона, дадени с настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Посолството на Република България в Х., К., да заплати на А. С. Р., гражданин на К., сума в размер на 510 (петстотин и десет) лв., представляващи разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: